

3. Петков С. В. До питання про співвідношення дефініцій «публічний проступок» та «адміністративний проступок». *Юридичний журнал*. 2010. № 9. URL : <http://justinian.com.ua/print.php?id=3695> (дата звернення 01.05.2020).

4. Шармар О. М. Кримінальний проступок: історія і сучасність. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. №2. С. 356-364.

Ніколаєва Вікторія Юріївна
здобувач вищої освіти III курсу
факультету підготовки фахівців для
підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ
Науковий керівник:
Санакоев Дмитро Борисович
кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри фінансових та
стратегічних розслідувань
факультету підготовки фахівців для
підрозділів стратегічних
розслідувань Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

БОРОТЬБА З КОРУПЦІЄЮ ЯК ОДИН ІЗ НАПРЯМКІВ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Корупція – одне із найпоширеніших суспільних явищ в Україні, що гальмує загальний розвиток економіки та інших сфер життя. Активна державна політика Президента України та Уряду загалом щодо боротьби з корупційними проявами знаходить свій прояв на законодавчому рівні: затвердження планів заходів з протидії корупції, створення та реорганізація вже існуючих органів з протидії та запобігання корупції. Ключову роль у цьому процесі відведено органам виконавчої влади, які мають відповідні повноваження, а саме – Національній поліції України. Метою нашої доповіді є дослідження та визначення місця та ролі Національної поліції, як одного зі спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії корупції, та здійснити відповідний аналіз законодавчих положень щодо встановлення значення його функціонування.

Дослідженням питань протидії корупції та її суб'єктів займалися вітчизняні та зарубіжні вчені (О.М. Бандурка, М.І. Мельник, В.О. Шамрай, О.М. Охотнікова, В.А. Завгородній, М.В. Руденко та ін.), у т.ч. окремі

громадські організації, що вивчають та аналізують сучасний стан корупції у суспільстві [3, с. 189].

Звертаючись до законодавчої бази: антикорупційної програми Національної поліції України, знаходимо логічне підтвердження повноважень поліції щодо реалізації державної політики у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Так, серед повноважень Національної поліції: створення та реалізація превентивних антикорупційних механізмів, усунення наслідків можливих корупційних правопорушень та виявлення корупційних ризиків, що виникають при такій реалізації.

За даними «Transparency International – Україна», міжнародної організації, яка визначила місце України за індексом сприйняття корупції (120 місце серед 180 країн світу (з результатом у 32 бали), у порівнянні з 2017 роком – 32 бали та 130 місце), відбулися суттєві зрушення у антикорупційних заходах та організації протидії корупції [2].

К. В. Тітуніна та Ф. О. Кіріленко у своєму дослідженні вказують на такі факти: в період 2011 – 2016 років (до проведення загально-державних заходів щодо системної боротьби) в середньому 1463 корупційних злочинів було виявлено саме підрозділами Національної поліції (міліції). За статистичними даними, у 2016 році Національна поліція лідирує серед органів системи МВС України у виявленні таких злочинів (близько 1115), друге місце посідає Служба безпеки України – 503, НАБУ – 328, органи прокуратури – 196 та податкова міліція України – 46 [4, с. 156, 159].

Науковцями розглядається питання протидії корупції у двох формах діяльності Національної поліції: зовнішня та внутрішньо-організаційна. С. Шатровим був проведений відповідний аналіз Закону України «Про Національну поліцію» щодо протидії корупційним проявам та окреслено її основні положення, тобто правоохоронці повинні забезпечувати антикорупційну політику не тільки у суспільних відносинах, а й у внутрішній професійній діяльності: наприклад, за п. 9 ч. 8 ст. 51, до члена поліцейської комісії застосовуються заходи адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією [5, с. 224]. Станом на 2016 рік, серед посадових осіб найбільша кількість притягнутих до кримінальної відповідальності за корупційні правопорушення є саме працівники органів внутрішніх справ – 268. З цією метою антикорупційною програмою на 2019 рік започатковано проведення такого внутрівідомчого антикорупційного заходу «Поліція без корупції, про що не варто забувати» та заплановані інші заходи щодо запобігання та протидії корупції у сфері діяльності НПУ у 2019-2021 рр. [1].

Отже, Національна поліція України посідає визначне та вирішальне місце як один з спеціально уповноважених суб'єктів у сфері протидії та запобігання корупції, що зумовлює необхідність вдосконалення її діяльності відповідно до міжнародних стандартів та практики, аби зайняти гідне

становище на світовій арені та носити почесне звання європейської правової держави.

1. Антикорупційна програма Національної поліції України на 2019-2021 роки: наказ Національної поліції України від 20 березня 2019 року №246. URL: <https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2019/05/Natsionalna-politsiya-Ukrayiny-27.03.2019.pdf> (дата звернення 29.04.2020)

2. Індекс сприйняття корупції-2018: веб-сайт. URL: <https://ti-ukraine.org/research/indeks-spryjniyattya-koruptsiyi-2018/> (дата звернення 29.04.2020)

3. Руденко М. В., Мельник О. В. Нові державні органи у сфері запобігання корупції: спроби аналізу функціонального призначення та взаємозв'язків. Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Право. вип. 20. Харків, 2015. 283 с.

4. Тітуніна К.В., Кіріленко Ф. О. Боротьба Національної поліції з корупцією в Україні. Правовий часопис Донбасу: зб. наук. ст. № 2 (60). Кривий Ріг, 2017. 198 с.

5. Шатрава С. Місце та особливості функціонування органів Національної поліції України в системі суб'єктів протидії корупції. Visegrad Journal on Human Rights: наук. видан. Вип. №4/1. Словацька республіка, 2016. 244 с.

Некlesa Олександр Вікторович,
науковий співробітник
навчально-наукової лабораторії
з дослідження проблем протидії
організованій злочинності та корупції
ФПФПСР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

ФІНАНСОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВИ ЯК ЗАПОРУКА ЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ

Регулювання у фінансовому секторі, зокрема, відрізняється більшою суворістю та інтенсивністю, ніж в інших регульованих секторах. Органи фінансового регулювання займаються не тільки документарним аналізом показників діяльності фінансових установ, а й проводять розгорнуті перевірки на місцях, активізують свій моніторинг і можуть втрутитися в разі невиконання фінансовими установами мінімальних вимог, покликаних забезпечити їх фінансову міцність. Органи регулювання можуть навіть в екстремальних випадках позбавити прав власності власників збанкрутілих або таких, що стоять на межі банкрутства, фінансових установ. Запорукою належного здійснення фінансового регулювання є чітко визначена мета та система завдань [1].

Розвиток і підтримання належного рівня конкуренції на фінансовому ринку та на ринку фінансових послуг дозволяють розширити спектр